

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 09, 2018

Nummer 9, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:828](#) 27-02-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:585](#) 22-02-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:1639](#) 21-02-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:216](#) 06-02-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:4170](#) 10-10-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:2939](#) 18-07-2017

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:2289](#) 07-06-2016

werknemer/werkgever

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:1716](#) 26-04-2016

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2012:4043](#) 18-12-2012

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:739](#) 27-02-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:698](#) 23-02-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:555](#) 22-02-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:557](#) 22-02-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:804](#) 22-02-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:958](#) 22-02-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:803](#) 21-02-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:926](#) 19-02-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:1055](#) 01-02-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:11913](#) 06-12-2017

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2018:7](#) 20-02-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 01-02-2018

V.C. v. Italië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 01-02-2018

M.A. v. Frankrijk

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 15-02-2018

Ghedir v. Frankrijk

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 25-01-2018

Sidiropoulos en Papakostas v. Griekenland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 13-02-2018

Pihoni v. Albanië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 25-01-2018

Milić e.a. v. Kroatië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Hof van Justitie van de Europese Unie](#) 31-01-2018

Paweł Hofsoe v. LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 13-02-2018

Portu Juanenea en Sarasola Yarzabal v. Spanje

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Verdeling schadevergoeding na echtscheiding. Schadevergoeding komt aan man toe als gevolg van een hem overkomen verkeersongeval. Uitleg convenant. Hof oordeelt dat partijen geen onderscheid hebben willen maken tussen schade geleden tijdens het huwelijk en schade geleden na huwelijk.

Appellante is van 1998 tot 2000 getrouwd geweest met geïntimeerde. In 1998 heeft de man een motorongeval gehad. Partijen hebben in november 2000 een echtscheidingsconvenant met elkaar gesloten, waarin met betrekking tot de letselschadevordering van de man in artikel 3.9 is vastgelegd dat de verzekeraar (ZLM) van de man op het moment van het sluiten van het convenant nog doende was om materiële en immateriële schadevergoeding te verkrijgen middels een civiele procedure bij de Rechtbank 's-Hertogenbosch. Partijen komen in dit convenant overeen dat een door de rechter toe te kennen schadevergoeding ter zake materiële schade voor veertig procent toekomt aan de vrouw. De man verplicht zich derhalve om de vrouw op de hoogte te stellen van de uitspraak van de rechtbank en voorts om haar veertig procent van het aan hem uit te keren bedrag ter zake materiële schadevergoeding te voldoen. In 2003 heeft de Rechtbank 's-Hertogenbosch uitspraak gedaan in de zaak tussen de man en de schadeverzekeringsmaatschappij (NOG) van de persoon die aansprakelijk is gesteld voor het motorongeval. De rechtbank veroordeelde NOG tot vergoeding van alle door de man ten gevolge van het ongeval geleden en nog te lijden materiële schade, nader op te maken bij staat. De rechtbank heeft de man een voorschot op de schadevergoeding toegekend. De man en NOG hebben op 2 september 2005 een vaststellingsovereenkomst gesloten, waarin de omvang van de door de man geleden schade is vastgesteld. De vrouw heeft de man in 2015 in rechte betrokken. De rechtbank heeft geoordeeld dat de vrouw veertig procent van de door de man ontvangen schadevergoeding voor de materiële schade toekomt, voor zover deze tot aan de datum van ontbinding van het huwelijk is geleden. De vrouw heeft hoger beroep ingesteld en verzoekt het hof voor recht te verklaren dat de man toerekenbaar is tekortgeschoten in de nakoming van zijn verplichtingen voortvloeiend uit het convenant en de man te veroordelen tot betaling aan haar van veertig procent van de in totaal aan de man uitgekeerde som vanwege materiële schadevergoeding. Het hof oordeelt dat artikel 3.9 van het convenant door

partijen volstrekt verschillend wordt uitgelegd. Volgens het hof dient de vraag te worden beantwoord of het de bedoeling van partijen was om al dan niet onderscheid te maken tussen de huwelijkse en de nahuwelijkse periode. In dit geval is, nu partijen op de tekst van de overeenkomst haaks op elkaar staande bedoelingen en verwachtingen baseren en geen van beiden interpretaties volstrekt onaannemelijk is, de Haviltexmaatstaf van toepassing, aldus het hof. Aan de hand van deze maatstaf komt het hof tot het oordeel dat het convenant aldus moet worden uitgelegd dat partijen redelijkerwijze de bedoeling hebben gehad geen onderscheid te maken tussen de huwelijkse periode en de nahuwelijkse periode. Een bedoeling om een dergelijk onderscheid te maken blijkt in ieder geval, gelet op alle feiten en omstandigheden, niet uit de verklaringen en gedragingen noch uit hetgeen partijen op basis van hun gerechtvaardigd vertrouwen over en weer van elkaar mochten verwachten. Dit leidt tot het oordeel van het hof dat de vrouw gerechtigd is tot veertig procent van de gehele schadevergoeding voor zover deze betrekking heeft op de door de man geleden materiële schade. Voorts oordeelt het hof dat slechts de man partij was in de letselschadeprocedure en dat uit het convenant voor hem de verplichting voortvloeit de vrouw te informeren over de uitspraak van de rechtbank in de letselschadeprocedure. De man heeft dit nagelaten. Volgens het hof is het voor de vrouw op die manier onmogelijk geweest om haar vordering te specificeren. Mitsdien veroordeelt het hof de man tot betaling van veertig procent van de totale materiële schadevergoeding minus de door de vrouw berekende component immateriële schadevergoeding aan de vrouw.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:828

Zaaknummer: 200.208.077_01

Rechters: P.P.M. van Reijssen, M.J. van Laarhoven en G.J. Vossestein

Advocaten: L.C.J. Sars en F.G.J. van der Kruis

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het seksueel misbruiken van jonge familieleden van verdachte. Toewijzing immateriële schadevergoedingen aan slachtoffers (€ 15.000 en € 8.250).

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:739

Zaaknummer: 16/659090-17 en 16/660237-17 (gev. ttz) (P)

Rechters: E.M. de Stigter, R.L.M. van Opstal en D. el Riani Achhab

Advocaten: D. Duijvelshof en T.C. Cooman

Wetsartikelen: 242 Sr, 244 Sr en 245 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling vader en partner van vader. Vader vordert enkel vergoeding van materiële schade (toegewezen tot een bedrag van € 1.260,14). Partner vordert onder andere vergoeding van immateriële schade. Toegewezen tot een bedrag van € 7.000. Partner is tot op heden arbeidsongeschikt, maar onduidelijk is of hij blijvend letsel heeft.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:698

Zaaknummer: 16/659842-17 (P)

Rechters: C.M.A.T. van der Geest, H.A. Gerritse en A. Blanke

Advocaten: M. Hoevers

Wetsartikelen: 302 Sr en 304 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag na steekpartij in het Oosterpark. Nabestaanden van slachtoffer niet-ontvankelijk in vorderingen tot immateriële schadevergoeding (€ 4.000 p.p.). Huidig wettelijk stelsel voorziet nog niet in de mogelijkheid om affectieschade te vergoeden. Rechter mag niet vooruitlopen op een eventuele door de wetgever door te voeren wijziging. Tevens geen sprake van shockschade.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:958

Zaaknummer: 13/650152-17 en 13/659207-17

Rechters: I.M. Nusselder, E.M. Devis en G.M. Beunk

Advocaten: S.C. van Putten

Wetsartikelen: 288 Sr

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door meermalen te steken met een mes in gezicht, hals, borst en bovenlichaam.
Gedeeltelijke toewijzing (€ 10.000) immateriële schadevergoeding.
Tevens gedeeltelijke toewijzing (€ 5.534,82) materiële schadevergoeding, onder andere bestaande uit kosten voor make-up camouflage en litteken crème.***

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 22-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:804

Zaaknummer: 01/879939-17

Rechters: C.P.J. Scheele, S.J.W. Hermans en J.H.L.M. Snijders

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Echtpaar uit Tubbergen veroordeeld voor het acht jaar lang uitbuiten van een verstandelijk beperkte man van 32 jaar (uitbuiting, vrijheidsberoving, mishandeling). Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 40.000 aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 22-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:555

Zaaknummer: 08/996040-16 (P)

Rechters: S.K. Huisman, A.M. Rikken en C.C.S. Koppes

Advocaten: R.J.H. van der Wal en A. Koopsen

Wetsartikelen: 273f Sr, 282 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met minderjarige dochter. Gedeeltelijke toewijzing (€ 12.500) immateriële schadevergoeding aan slachtoffer. Van belang is de jonge leeftijd van slachtoffer, de duur van de aantasting van de lichamelijke integriteit (enkele jaren), het feit dat de ontucht is gepleegd door een persoon die het slachtoffer zou moeten kunnen vertrouwen en het feit dat het gebeuren zich afspeelde op een plaats waar zij zich veilig zou moeten voelen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:585

Zaaknummer: 23-003784-14

Rechters: W.M.C. Tilleman, F.M.D. Aardema en M.L.M. van der Voet

Wetsartikelen: 247 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Echtpaar uit Tubbergen veroordeeld voor het acht jaar lang uitbuiten van een verstandelijk beperkte man van 32 jaar (uitbuiting, vrijheidsberoving, mishandeling). Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 40.000 aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 22-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:557

Zaaknummer: 08/996041-16 (P)

Rechters: S.K. Huisman, A.M. Rikken en C.C.S. Koppes

Advocaten: U. Ural en A. Koopsen

Wetsartikelen: 273f Sr, 282 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Onrechtmatige daad begrafenisondernemer door het verkeerde stoffelijk overschot naar de erven te zenden. Tevens tekortgeschoten in haar verbintenis tot zorgvuldig beheer van het stoffelijk overschot. Verwijzing naar rolzitting voor smartengeldvordering, nu smartengeld niet door erven in die hoedanigheid (opvolging onder algemene titel) gevorderd kan worden.

Een Sint Maartense begrafenisonderneming heeft, na het stoffelijk overschot van de overledene te hebben ontvangen en aangekleed, het stoffelijk overschot vervolgens vervoerd naar de erven van de overledene, in Amerika. Na aankomst bij de Amerikaanse begrafenisonderneming werd door de erven vastgesteld dat het ontvangen stoffelijk overschot niet dat van de overledene is. Het stoffelijk overschot bleek van een Canadese overledene, overleden op dezelfde dag en op dezelfde dag ontvangen door de Sint Maartense begrafenisonderneming. Het is op dezelfde vlucht naar Amerika vervoerd als de overledene. Het stoffelijk overschot van de overledene is in Canada terechtgekomen en daar gecremeerd op verzoek van de nabestaanden van de Canadese overledene, zonder dat de erven daarbij aanwezig waren. In de procedure verzoeken de erven het Gerecht om voor recht te verklaren dat de Sint Maartense begrafenisonderneming onrechtmatig jegens hen heeft gehandeld, subsidiair zich schuldig heeft gemaakt aan wanprestatie en derhalve schadevergoedingsplichtig is jegens de erven. Tevens verzoeken zij het Gerecht om de begrafenisonderneming te veroordelen tot terugbetaling van het bedrag dat zij hebben betaald om de overledene door de begrafenisonderneming te laten behandelen (US\$ 6.690). Ten slotte verzoeken zij het Gerecht om de begrafenisonderneming te veroordelen tot betaling van US\$ 500.000 smartengeld aan de erven. Het Gerecht gaat in deze procedure uit van het recht van Sint Maarten. Het Gerecht hecht waarde aan de gedetailleerde aantekeningen van de Amerikaanse begrafenisonderneming. Daaruit volgt dat de lijkstaf uit Sint Maarten werd ontvangen, voorzien van de juiste documentatie van de overledene aangebracht op de kist, maar met het stoffelijk overschot van de Canadese overledene in plaats van dat van de overledene. Het Gerecht ziet zich nu voor de vraag gesteld of dit aan handelen of nalaten van de Sint Maartense begrafenisondernemer is te wijten of dat, zoals zij aanvoert, dit wordt

veroorzaakt door een fout van de luchtvervoerder. Uit de aantekeningen van de Amerikaanse begrafenisondernemer volgt, zoals ook door de erven is aangevoerd, dat de Canadese overledene was gekleed in de kleding die door een van de dochters van de overledene was afgegeven aan de Sint Maartense begrafenisondernemer. Verder volgt uit het dossier dat de dochter in het ziekenhuis op Sint Maarten de juwelen van haar moeder had verzameld en dat de overledene dus geen sieraden meer droeg, terwijl het stoffelijk overschot van de Canadese overledene nog was voorzien van sieraden. In combinatie met de kleding is dat een belangrijke aanwijzing dat de Sint Maartense begrafenisonderneming de Canadese overledene heeft aangezien voor de overledene. Het Gerecht gaat er dus van uit dat de verwisseling van de stoffelijke overschotten moet hebben plaatsgevonden bij de Sint Maartense begrafenisonderneming. Dit is onrechtmatig jegens de erven en de gevorderde verklaring voor recht kan dus bij eindvonnis worden toegewezen. Dit betekent ook dat de Sint Maartense begrafenisonderneming tekort is geschoten in de uitvoering van de met de erven gesloten overeenkomst, meer specifiek haar verbintenis tot zorgvuldig beheer van het stoffelijk overschot. Deze tekortkoming is dermate ernstig dat zij toerekenbaar is, zodat deze door de Sint Maartense begrafenisonderneming aan de erven moet worden terugbetaald. Dat zal bij eindvonnis worden beslist. Ten aanzien van de smartengeldvordering van de erven heeft het Gerecht de nodige vragen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de erven als zodanig optreden krachtens Amerikaans erfrecht, door te stellen dat zij de rechtsopvolgers onder algemene titel zijn van de overledene. De vordering wegens immateriële schade kan echter geen deel van de nalatenschap zijn, omdat deze vordering pas na het overlijden is ontstaan. Dat zou dus in principe tot niet-ontvankelijkverklaring van de erven moeten leiden. De immateriële schade zou mogelijk wel gevorderd kunnen worden door ieder van de erven als privépersoon indien sprake zou zijn van een onrechtmatige daad van de Sint Maartense begrafenisonderneming jegens iedere eiser(es), maar daarover biedt het verzoekschrift geen informatie, terwijl dat wel een vereiste is om een vordering als de onderhavige te kunnen beoordelen. Verder hadden de erven moeten uitleggen op welke categorie van artikel 6:106 BW zij de smartengeldclaim baseren of dat zij zich beroepen op de in de jurisprudentie ontwikkelde leer van de zogenoemde shockschade of anderszins, vooral nu wordt betwist dat smartengeld verschuldigd is. Omdat de procedure tot nu toe met name over de 'schuldvraag' ging, ziet het Gerecht aanleiding om de erven in de gelegenheid te stellen nadere uitleg te geven over de vordering betreffende de immateriële schadevergoeding. Daartoe wordt de zaak verwezen naar de rolzitting voor conclusie na tussenvonnis van de erven. Daarna mag de Sint Maartense begrafenisonderneming een antwoordconclusie na tussenvonnis indienen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2018:7

Zaaknummer: AR 2016/147

Rechters: A.J.J. van Rijen

Advocaten: E.I. Maduro en D.C. Daal

RECHTSPRAAK

Ghedir v. Frankrijk

Ghedir v. Frankrijk. Schending van artikel 3 EVRM: mishandeling door politie bij arrestatie.

Ghedir stelt dat hij op 16 juli 2015 is mishandeld bij een arrestatie door de SNCF-bewakers en de politie. Het EHRM overweegt dat de Franse autoriteiten geen afdoende verklaring hebben gegeven voor de verwondingen van verzoeker, terwijl die verwondingen zijn opgetreden toen hij onder toezicht van de politie was. Het EHRM oordeelt dat ten aanzien van de mishandeling sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, maar dat geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van het onderzoek naar het incident. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM en veroordeelt Frankrijk tot betaling van een bedrag van € 6.500.000 aan materiële en immateriële schadevergoeding en een bedrag van € 39.950 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 15-02-2018

Zaaknummer: 20579/12

RECHTSPRAAK

Portu Juanenea en Sarasola Yarzabal v. Spanje

Portu Juanenea en Sarasola Yarzabal v. Spanje. Schending van artikel 3 EVRM: Supreme Court heeft bij het oordelen over de gestelde mishandeling door de politie niet overwogen of het gebruik van geweld door de politie bij de arrestatie noodzakelijk en proportioneel was en of de meest ernstige verwondingen toe te rekenen waren aan de politieagenten die verantwoordelijk waren voor de detentie en supervisie.

Portu Juanenea en Sarasola Yarzabal stellen dat zij zijn mishandeld toen zij in 2008 werden gearresteerd door de politie van de Guardia Civil. Het EHRM oordeelt dat de verwondingen die in rapporten zijn beschreven, zijn veroorzaakt toen zij in handen waren van de Guardia Civil. Er zijn naar het oordeel van het EHRM geen overtuigende verklaringen gegeven voor die verwondingen. Het EHRM overweegt dat het Supreme Court de vorderingen heeft afgewezen zonder te overwegen of het gebruik van geweld door de politie bij de arrestatie noodzakelijk en proportioneel was en of de meest ernstige verwondingen toe te rekenen waren aan de politieagenten die verantwoordelijk waren voor de detentie en supervisie. Om die reden zijn niet alle feiten en omstandigheden zo volledig vastgesteld als had moeten gebeuren. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM en veroordeelt Spanje tot betaling van een bedrag aan smartengeld van € 30.000 aan Portu Juanenea en € 20.000 aan Sarasola Yarzabal.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 13-02-2018

Zaaknummer: 1653/13

RECHTSPRAAK

Pihoni v. Albanië

Pihoni v. Albanië. Schending van artikel 3 EVRM: onvoldoende effectief onderzoek naar mishandeling door politie.

Pihoni stelt dat hij op 6 augustus 2012 heeft gepoogd te bemiddelen in een ruzie tussen een familielid van hem en een andere man en dat hij mishandeld is door de politie als gevolg waarvan hij een hoofdwond heeft opgelopen. Enkele dagen later heeft Pihoni aangifte gedaan. Tijdens het hieropvolgende onderzoek stelt hij steeds dat de politie excessief geweld jegens hem heeft gebruikt. De agenten verklaren dat Pihoni betrokken was bij het gevecht en dat hij al een hoofdwond had voordat de politie ingreep in het gevecht. In het kader van het onderzoek zijn geen nadere stappen ondernomen. Pihoni stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, omdat de politie excessief geweld jegens hem heeft gebruikt en omdat geen effectief onderzoek is gedaan naar het incident. Het EHRM oordeelt dat geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van de mishandeling, maar dat wel sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van het onderzoek. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM en veroordeelt Albanië tot betaling van een bedrag van € 3.000 aan smartengeld en een bedrag van € 1.560 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 13-02-2018

Zaaknummer: 74389/13

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor straatroof met bedreiging. Geen van de benadeelde partijen ontvankelijk in hun vorderingen tot immateriële schadevergoeding, nu bij geen van hen sprake is van aantoonbaar geestelijk letsel. Enkele verwijzing van de huisarts vanwege het vermoeden van een posttraumatische stressstoornis is daarvoor onvoldoende.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:1055

Zaaknummer: 09/827768-16

Rechters: J. Eisses, E.M.M. Smilde-Schölvinc en M.H. Erich

Advocaten: M.S. Rozenbeek

Wetsartikelen: 258 Sr, 312 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

V.C. v. Italië

V.C. v. Italië. Schending van artikel 3 EVRM: onvoldoende maatregelen getroffen om verzoekster te beschermen tegen kinderprostitutie en groepsverkrachting.

De zaak heeft betrekking op een persoon die als minderjarige te kampen had met een alcohol- en drugsverslaving en het slachtoffer is geweest van kinderprostitutie en groepsverkrachting. Zij stelt dat de Italiaanse autoriteiten niet alle noodzakelijke maatregelen hebben getroffen om haar te beschermen. Het EHRM oordeelt dat de autoriteiten niet alle maatregelen hebben getroffen om het misbruik te voorkomen. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM en veroordeelt Italië tot betaling van een bedrag van € 30.000 aan smartengeld en € 10.000 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 01-02-2018

Zaaknummer: 54227/14

RECHTSPRAAK

M.A. v. Frankrijk

M.A. v. Frankrijk. Schending van artikel 3 EVRM: uitzetting naar Algerije, terwijl verzoeker is veroordeeld voor terroristische misdrijven en om die reden in Algerije een groot risico op mishandeling loopt.

Verzoeker, die is veroordeeld voor terroristische misdrijven, is uitgezet vanuit Frankrijk naar Algerije. Verzoeker stelt dat sprake is van strijd met artikel 3 EVRM. Het EHRM oordeelt dat verzoeker is blootgesteld aan een ernstig risico op een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. Dat risico is gedetailleerd beschreven in de rapporten van de VN, waarin de situatie in Algerije is uiteengezet. Het EHRM overweegt dat de Franse autoriteiten de uitzetting van verzoeker naar Algerije zodanig hebben voorbereid dat de uitzetting zeven uur nadat verzoeker hieromtrent werd geïnformeerd, plaatsvond. Op die manier is opzettelijk een situatie gecreëerd waarin verzoeker moeilijk een verzoek om een voorlopige maatregel kon indienen en is de mate van bescherming onder artikel 3 EVRM verminderd. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. Het EHRM veroordeelt Frankrijk tot betaling van een bedrag van € 4.000 aan proceskosten en oordeelt dat de immateriële schade voldoende is gecompenseerd door de vaststelling van de schending.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 01-02-2018

Zaaknummer: 9373/15

RECHTSPRAAK

**Paweł Hofsoe v. LVM Landwirtschaftlicher
Versicherungsverein Münster AG**

***Paweł Hofsoe v. LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein
Münster AG.***

Een voertuig dat aan een natuurlijke persoon met woonplaats in Polen toebehoorde, is op 4 juli 2014 beschadigd bij een verkeersongeval in Duitsland, dat is veroorzaakt door een Duitse onderdaan die bij LVM was verzekerd. De eigenaar van het voertuig heeft een overeenkomst voor onbepaalde tijd gesloten voor de huur van een vervangwagen. De huurkosten zijn opgelopen tot ongeveer € 3.465. Een bedrag van ongeveer € 665 is vergoed door een vennootschap die LVM in Polen vertegenwoordigt. Voor het resterende bedrag van ongeveer € 2.800 is een overeenkomst voor cessie van de schuldvordering gesloten waarbij het recht op vergoeding wordt overgedragen aan P. Hofsoe, die zijn handelsactiviteit uitoefent in Szczecin (Polen). In het kader van deze activiteit zorgt Hofsoe zelf, op basis van een contractuele cessie van een schuldvordering, voor de invordering bij de verzekeraar van de schadevergoeding waarop de getroffene aanspraak kan maken. Hofsoe heeft bij een Poolse rechter een vordering ingediend die primair ertoe strekt LVM te doen veroordelen tot betaling van een bedrag van ongeveer € 2.800 aan schadevergoeding, wat overeenkomt met de kosten van de huur van een vervangwagen.

LVM betwist dat die Poolse rechter bevoegd is. Zij heeft namelijk aangevoerd dat het begrip 'getroffene' in de zin van artikel 11 lid 2 Verordening (EU) 1215/2012 letterlijk moet worden uitgelegd, zodat Hofsoe, als cessionaris van de schuldvordering van de getroffene, haar niet voor een Poolse rechter kan oproepen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie overweegt dat uit de beschermingsfunctie van artikel 13 lid 2 Verordening (EU) 1215/2012, gelezen in het licht van artikel 11 lid 1 onder b) Verordening (EU) 1215/2012, voortvloeit dat de in die bepalingen vastgestelde bijzondere bevoegdheidsregels niet mogen worden uitgebreid tot personen die deze bescherming niet nodig hebben en dat daaruit volgt dat geen bijzondere bescherming nodig is wanneer het gaat om betrekkingen tussen beroepsbeoefenaren in de verzekeringssector, die geen van allen

kunnen worden geacht in een zwakkere positie te verkeren dan de andere. Een persoon als Hofsoe kan dus als contractuele cessionaris van dergelijke schuldvorderingen niet de bijzondere bescherming van het *forum actoris* genieten. Dat een beroepsbeoefenaar als Hofsoe zijn activiteit uitoefent in het kader van een kleine structuur, brengt niet mee dat hij ten opzichte van de verzekeraar als een zwakkere partij moet worden beschouwd. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelt dat artikel 13 lid 2 Verordening (EU) 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, gelezen in samenhang met artikel 11 lid 1 onder b) Verordening (EU) 1215/2012, aldus moet worden uitgelegd dat het niet kan worden aangevoerd door een natuurlijke persoon van wie de beroepsactiviteit met name bestaat in het instellen van schadevorderingen tegen verzekeraars en die zich op een met het slachtoffer van een verkeersongeval gesloten overeenkomst voor de cessie van een schuldvordering beroept om de burgerlijke aansprakelijkheidsverzekeraar van de veroorzaker van dat ongeval te dagvaarden voor een rechter van de lidstaat waar de getroffene zijn woonplaats heeft en die niet de lidstaat is waar de verzekeraar is gevestigd.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 31-01-2018

Zaaknummer: C/106/17

RECHTSPRAAK

Milić e.a. v. Kroatië

Milic e.a. v. Kroatië. Geen schending van artikel 2 EVRM ten aanzien van onderzoek naar moord: het feit dat niet is achterhaald wie de dader is, brengt niet mee dat het onderzoek niet effectief was.

Verzoekers stellen dat geen zorgvuldig onderzoek is verricht naar het overlijden van hun familielid, P.M. P.M. is vermoord in augustus 1995 tijdens een militaire missie om het Krajina-gebied terug te krijgen. Verzoekers stellen dat hij buiten zijn huis is vermoord en dat hij niet gewapend was, terwijl de regering stelt dat hij gewapend was en is vermoord in een gewapend gevecht. Het onderzoek naar zijn dood is in september 2005 begonnen en beëindigd in 2015 zonder dat vervolging heeft plaatsgevonden. De vordering tot schadevergoeding van de familie is afgewezen. Verzoekers stellen dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM. Het EHRM oordeelt dat geen sprake is van een schending van artikel 2 EVRM. Alle getuigen zijn verhoord en het bewijs is verzameld en bekeken. Het feit dat het niet gelukt is te achterhalen wie P.M. heeft vermoord, betekent niet dat het onderzoek ineffectief was.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 25-01-2018

Zaaknummer: 38766/15

RECHTSPRAAK

Sidiropoulos en Papakostas v. Griekenland

Sidiropoulos en Papakostas v. Griekenland. Schending van artikel 3 EVRM: te milde straf voor een politieagent die elektrische schokken gaf tijdens een verhoor.

Sidiropoulos en Papakostas zijn gearresteerd door de politie in de nacht van 13 op 14 augustus 2002 vanwege enkele verkeersovertredingen. Zij zijn meegenomen naar het politiebureau voor een verhoor door C.E. Vervolgens hebben zij geklaagd over de gedragingen van C.E., omdat hij hen tijdens het verhoor elektrische schokken zou hebben gegeven. In medische rapporten zijn de verwondingen vastgelegd. C.E. heeft een boete gekregen van € 100. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van de procedurele zijde van artikel 3 EVRM, omdat de uitkomst van de procedure tegen de politieagent te mild is geweest voor de schending van artikel 3 EVRM.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 25-01-2018

Zaaknummer: 33349/10

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoek aan rechtbank om te bepalen dat rugklachten en daaruit voortvloeiende beperkingen van verzoeker in causaal verband staan tot het hem overkomen ongeval, toegewezen.

Whiplashjurisprudentie ook toepasselijk op andere gevallen van medisch niet-objectiveerbare klachten. Dat sprake is van pre-existente scoliose betekent niet dat er wel een medische oorzaak is aan te wijzen voor de klachten. Predispositieel. Maatstaf plausibel klachtenpatroon.

Verzoeker is in 2012 slachtoffer geworden van een verkeersongeval, waarbij hij op een voorrangsweg door een andere personenauto van opzij is aangereden. De van opzij komende auto werd bestuurd door een verzekerde van Achmea en Achmea heeft aansprakelijkheid erkend voor de schade van verzoeker. Een dag na het ongeval heeft verzoeker zich met verschillende pijnklachten gemeld bij de huisartsenpost. Verzoeker heeft in de weken daarna behandelingen ondergaan bij diverse zorgverleners. Na afloop van de diverse behandelingen zijn vrijwel alle klachten die hij na het ongeval ondervond verdwenen, behalve de rugklachten. Verzoeker is na het ongeval niet volledig gere-integreerd in zijn werkzaamheden. Toen bleek dat hij zijn oude baan als hovenier in 2015 niet meer volhield, is hij in 2016 voor drie dagen per week bij Gamma gaan werken. Verzoeker verzoekt de rechtbank in dit deelgeschil te bepalen dat zijn klachten en beperkingen een gevolg zijn van het hem in 2012 overkomen ongeval (causaal verband) en dat sprake is van ongevalgerelateerde schade, die Achmea dient te vergoeden. De rechtbank stelt vast dat door de door partijen ingeschakelde deskundige geen medisch objectiveerbare afwijkingen zijn geconstateerd die met het ongeval samenhangen. Wel staat vast dat verzoeker sinds het ongeval rugklachten ondervindt en dat hij voorafgaand aan het ongeval geen rugklachten had. De rechtbank overweegt dat het aan verzoeker is om zijn stellingen over de omvang van de schade en het oorzakelijke verband tussen het ongeval en de schade te bewijzen. In eerdere rechtspraak is bepaald dat ook wanneer een medisch aanwijsbare oorzaak voor de klachten ontbreekt, niettemin een *condicio sine qua non*-verband kan worden aangenomen tussen het ongeval en de klachten. Met name in zaken die betrekking hadden op zogenoemde whiplashklachten is de maatstaf ontwikkeld van een

plausibel klachtenpatroon. Een patroon van klachten is plausibel als de klachten consistent, consequent en samenhangend zijn. In dergelijke zaken wordt tevens aangenomen dat aan het bewijs van het bestaan van die klachten geen al te hoge eisen mogen worden gesteld. Volgens de rechtbank zijn deze redeneringen ontwikkeld in whiplashzaken, maar kunnen deze evengoed toepassing vinden in zaken waarin andersoortige medische klachten bestaan waarvoor geen objectief-medische oorzaak is aan te wijzen. Volgens Achmea is er wel degelijk sprake van een medische verklaring voor de klachten van verzoeker, namelijk de door de deskundige bij verzoeker geconstateerde pre-existente scoliose. De rechtbank vat deze stelling op als een primaire en subsidiaire stelling, waarbij de primaire stelling inhoudt dat de scoliose en niets anders de rugklachten heeft veroorzaakt en de subsidiaire stelling dat de scoliose de rugklachten mede heeft veroorzaakt. In dat laatste geval kan volgens de rechtbank desondanks een *condicio sine qua non*-verband tussen het ongeval en de rugklachten worden aangenomen, gelet op de predispositieleer. Deze leer houdt in dat de aansprakelijke partij de gelaedeerde moet nemen zoals hij is, ook als diens predisposities tot schade leiden die bij andere personen niet zou optreden. Wel kunnen gelijktijdige oorzaken een factor vormen waarmee bij de begroting van de schade rekening valt te houden. Een oordeel daarover valt echter buiten het bestek van dit deelgeschil, aldus de rechtbank. De rechtbank verwerpt de hiervoor als primair weergegeven stelling van Achmea aangaande de alternatieve causaliteit, die de scoliose als enige oorzaak van de rugklachten ziet. Volgens de rechtbank komt de stelling van Achmea erop neer dat, tegelijk met het plaatsvinden van het ongeval, uitsluitend de scoliose de rugklachten heeft veroorzaakt. Dit scenario is volgens de rechtbank dermate onaannemelijk dat, aangezien een nadere onderbouwing ontbreekt, de rechtbank aan deze stelling voorbij zal gaan. Nu volgens de rechtbank vaststaat dat geen (exclusieve) alternatieve oorzaak voor de klachten is aan te wijzen, zal de rechtbank het bestaan van een causaal verband tussen de klachten en het ongeval beoordelen aan de hand van de hiervoor genoemde maatstaf van een plausibel klachtenpatroon. In dit kader overweegt de rechtbank dat uit medische rapportages blijkt dat verzoeker na het ongeval een scala aan pijnklachten had en daarvan enkel de rugklachten zijn overgebleven. Geen van de geraadpleegde artsen heeft het bestaan van die klachten in twijfel getrokken. Verzoeker heeft getracht weer aan de slag te komen en is daartoe bij Gamma aan het werk gegaan. Hij heeft geprobeerd vier dagen per week te gaan werken, maar achtte zich daartoe door de rugklachten niet in staat. Hieruit leidt de rechtbank af dat er sprake is van reële klachten die na het ongeval zijn ontstaan en waarvoor geen aanwijzingen bestaan dat ze ingebeeld, voorgewend of overdreven zijn. Daarmee belandt de rechtbank bij de vraag naar de causaliteit zelf. De rechtbank stelt vast dat verzoeker voorafgaand aan het ongeval geen rugklachten had, maar daarna wel. Niet betwist is dat het ongeval tot de aanwezige klachten kan hebben geleid. Gelet op deze omstandigheden en het hiervoor weergegeven oordeel dat de klachten die sinds het ongeval bestaan reël zijn en dat

een andere, exclusieve oorzaak ontbreekt, is naar het oordeel van de rechtbank het causale verband tussen het ongeval en de rugklachten gegeven. De rechtbank concludeert dat het verzoek van verzoeker, om te bepalen dat zijn rugklachten en daaruit voortvloeiende beperkingen in causaal verband staan tot het ongeval, kan worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 06-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:11913

Zaaknummer: C/03/235183 / HA RK 17-99

Advocaten: J.F. Schultz en M. Hulstein

RECHTSPRAAK

Risicoaansprakelijkheid op grond van artikel 6:179 BW voor paard dat vrouw omver heeft gelopen in wei, waardoor de vrouw letsel heeft opgelopen. Anders dan kantonrechter ziet hof geen reden om een deel van de schade voor rekening van de gelaedeerde te laten.

Appellante heeft haar twee paarden gestald bij een pensionstalling, bij welke stalling ook het paard van geïntimeerde was gestald. Op een dag stonden zowel het paard van appellante als het paard van geïntimeerde in een wei van de stalling. De paarden konden hier vrij rondlopen. Appellante stond in de wei bij de waterbakken toen zij omver werd gelopen door het paard van geïntimeerde. De linkervoet van appellante bleef daarbij achter de waterbakken haken en zij is tegen de waterbakken gevallen. Als gevolg hiervan heeft appellante letsel aan haar linkerbeen opgelopen. Appellante vorderde in de eerste aanleg van deze procedure een verklaring voor recht dat geïntimeerde aansprakelijk is voor de door haar geleden schade als gevolg van het ongeval met schadestaatverwijzing en tevens vorderde zij een voorschot op die schadevergoeding. De kantonrechter heeft geoordeeld dat geïntimeerde aansprakelijk is op grond van artikel 6:179 BW en heeft de reeds geleden schade als gevolg van het ongeval vastgesteld op € 2.937,90. De kantonrechter oordeelde voorts dat aan appellante toe te rekenen omstandigheden voor zeventig procent aan de schade hebben bijgedragen, zodat geïntimeerde dertig procent van de schade dient te dragen, ofwel € 881,37. Dat bedrag is als voorschot toegekend. Tegen deze beslissing en de daaraan ten grondslag gelegde motivering komt appellante met vijf grieven op. Het hof ziet aanleiding eerst grief 5 te bespreken. Deze grief klaagt over het oordeel van de kantonrechter dat de schade mede het gevolg is van omstandigheden die aan appellante kunnen worden toegerekend. De kantonrechter heeft aan dit oordeel ten grondslag gelegd, kort gezegd, dat appellante niet na het vullen van de waterbakken in de wei had moeten blijven staan, nu bij appellante, als ervaren ruiter, het risico dat schuilt in de eigen energie van het dier en het onberekenbare gedrag van paarden bekend verondersteld mag worden. Het hof oordeelt dat grief 5 slaagt. Het hof stelt voorop dat artikel 6:179 BW een risicoaansprakelijkheid in het leven roept. Grondslag van deze aansprakelijkheid is het gevaar dat in de eigen energie van het dier schuilt en het onberekenbare element dat daarin is gelegen. In het onderhavige geval zijn het precies die

eigen energie en onberekenbaarheid van het paard, die hebben geleid tot het toebrengen van schade aan appellante. In tegenstelling tot wat de kantonrechter beredeneert, komt het risico dat in die onberekenbaarheid en eigen energie schuilt volgens de wet nu juist voor rekening van de eigenaar van het dier, aldus het hof. Het hof ziet voorts geen reden voor het toepassen van de billijkheidscorrectie. Het hof concludeert dat er geen reden is om enig percentage van de schade voor rekening van appellante te laten komen. De kantonrechter heeft ten onrechte een aftrek van zeventig procent toegepast op het schadebedrag. De grieven 1 tot en met 4 zijn gericht tegen een aantal overwegingen van de kantonrechter ten aanzien van verschillende schadeposten en leiden tot de conclusie dat een hoger bedrag aan voorschot moet worden toegewezen. Het hof overweegt dat het partijdebat zich in eerste aanleg heeft toegespitst op de aansprakelijkheidsvraag en dat in het geheel nog geen debat is gevoerd tussen partijen over de omvang van de schade. Het hof oordeelt dat de vaststelling van de gehele schade, waaronder de reeds geleden schade (dit laatste in tegenstelling tot het oordeel van de kantonrechter), in de schadestaatprocedure dient te geschieden. Dit oordeel leidt tot verbetering van gronden, maar niet tot een wijziging in het dictum. Het hof concludeert dat het slagen van grief 5 leidt tot vernietiging van het bestreden vonnis voor zover geïntimeerde daarbij is veroordeeld tot betaling van een voorschot van € 881,37 in plaats van € 2.937,90. Voor het overige wordt het bestreden vonnis bekrachtigd, zij het met verbetering van gronden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:4170

Zaaknummer: 200.204.230/01

Rechters: J.W. Hoekzema, C. Uriot en J.F. Aalders

Advocaten: M.Y. Oranje

Wetsartikelen: 6:179 BW

RECHTSPRAAK

Zevende tussenarrest in zaak over verkeersongeval waarvoor verzekeraar aansprakelijkheid in het algemeen heeft erkend, maar betwist voor wat betreft het verlies aan verdienvermogen. Belangrijkste geschilpunt beslecht: appellant was destijds noch nadien in staat zijn functie als hoofdconducteur uit te oefenen en van hem kon redelijkerwijs niet worden verwacht dat hij ander passend werk zou zoeken. Nadere instructie over schadeomvang. Zie voor eerdere uitspraken in deze zaak PS 2018-0185 en PS 2018-0186.

Deze uitspraak is het zevende tussenarrest in de zaak tussen appellant en London Verzekeringen N.V. (hierna: London) over de aansprakelijkheid voor een verkeersongeval dat appellant in 1998 is overkomen. London heeft de aansprakelijkheid voor de door het ongeval veroorzaakte schade in het algemeen erkend, maar heeft deze ontkend voor wat betreft het niet (hebben kunnen) benutten door verzoeker van zijn verdienvermogen. Tussen verzoeker en London hebben voorafgaand aan de gerechtelijke procedure onderhandelingen plaatsgehad die niet tot een vaststellingsovereenkomst hebben geleid. Ook de gerechtelijke procedure, die al sinds 2006 loopt, heeft partijen tot op heden nog niet dichterbij elkaar gebracht. Bij een tussenarrest in 2012 heeft het hof een deskundige vier vragen gesteld die betrekking hadden op de functiebeperkingen en de arbeidsongeschiktheid van verzoeker. In het zesde tussenarrest in deze zaak (2016) verzocht appellant het hof om het hierop volgende deskundigenbericht buiten beschouwing te laten, omdat de deskundige volgens appellant geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde conclusies die de verzekeringsarts reeds eerder in een door deze laatste opgemaakte rapportage had verwerkt. Het hof heeft in dat zesde tussenarrest de deskundige de opdracht gegeven om de vraag van het hof te beantwoorden of de visie van de verzekeringsarts voor hem aanleiding was tot het corrigeren en/of aanvullen van het door hem uitgebrachte deskundigenbericht. Deze vraag heeft de deskundige nadien ontkennend beantwoord. Echter, het hof maakt uit de oordelen die de deskundige hiertoe aandraagt op dat hij – in weerwil van zijn ongeclausuleerde antwoord op de eerste aan hem voorgelegde vraag – appellant, gelet op de bewuste beperkingen, slechts in staat acht tot uitoefening van zijn oude werk (hoofdconducteur bij de NS) als hij vaste

diensten kan 'draaien' en op internationale treinen wordt ingezet. Het hof acht de voorwaarden die de deskundige schetst om dit te bewerkstelligen – kort gezegd: de Arbowet-wet biedt de mogelijkheid dat inzet op internationale treinen en vaste diensten met de NS zou zijn overeengekomen of van deze zou zijn afgedwongen – echter niet reëel. Dit zou mogelijk anders zijn als gezegd zou kunnen worden (i) dat van appellant destijds gevraagd had kunnen worden dat hij ervan uit diende te gaan dat hij geschikt was zijn werkzaamheden te verrichten, als hij maar enkel zou worden ingezet op internationale treinen en slechts vaste diensten zou hoeven draaien en (ii) te verwachten viel dat de NS bereid zou zijn geweest hem op die voet zijn werkzaamheden te laten hervatten. In de omstandigheden van dit geval is er echter geen begin van aannemelijkheid dat aan genoemde voorwaarden is voldaan. Dit alles leidt volgens het hof tot de conclusie dat op basis van het deskundigenrapport geoordeeld moet worden dat appellant destijds noch nadien in staat was zijn functie van hoofdconducteur uit te oefenen. Met betrekking tot de vervolgens voorliggende vraag of appellant in staat moest worden geacht destijds of nadien ander passend werk te verrichten, overweegt het hof als volgt. Appellant is destijds door de desbetreffende instanties volledig arbeidsongeschikt bevonden: hij heeft tot aan zijn pensioengerechtigde leeftijd een WAO-uitkering ontvangen op basis van volledige arbeidsongeschiktheid. Hij meende zelf ook niet meer te kunnen werken. Op verzoek van appellant is door de rechtbank in 2000 een voorlopige deskundige benoemd, uit wiens rapport niet viel op te maken dat appellant geschikt was voor andere passende werkzaamheden en/of dat hij daarnaar op zoek had moeten gaan. Ook uit rapportages van nadien door rechtbank en hof benoemde en door appellant zelf ingeschakelde deskundigen, hoefde appellant een zodanig luidende conclusie niet af te leiden. Het moment dat appellant mogelijk heeft kunnen begrijpen dat het niet uitgesloten was dat hij – ondanks het feit dat hij nog steeds een WAO-uitkering ontving op basis van arbeidsongeschiktheid – enige loonvormende arbeid zou kunnen verrichten kwam in feite pas toen de verzekeringsarts in zijn rapport van 2013 stelde dat appellant 'waarschijnlijk' in staat was tot rustig bureauwerk tijdens kantooruren. Tegen die tijd was appellant bijna 65 jaar. Op grond van het vorenstaande oordeelt het hof dat er geen moment is geweest waarop van appellant redelijkerwijs verwacht kon worden dat hij naar ander passend werk ging zoeken. Bovendien is het volgens het hof de vraag of het reëel is te verwachten dat hij dat werk – gelet op zijn leeftijd en opleidingsniveau – dan ook daadwerkelijk had gevonden. Dit alles betekent volgens het hof dat ervan uitgegaan dient te worden dat appellant zich na het hem in 1998 overkomen ongeval redelijkerwijs geen inkomsten uit arbeid meer heeft kunnen verschaffen en dat hij derhalve inkomensschade heeft geleden als gevolg van dat ongeval, voor welke schade London de aansprakelijkheid heeft erkend. Volgens het hof resteert nog de vraag of het reëel is ervan uit te gaan dat appellant zonder ongeval nog carrière bij de NS zou hebben gemaakt, alsook de vraag wanneer zijn werk bij de NS zonder ongeval zou zijn beëindigd. Daarnaast is in het principaal beroep

nog de vraag aan de orde welk bedrag aan smartengeld moet worden betaald (€ 5.000 of € 7.000). Deze resterende geschilpunten moeten volgens het hof in onderling overleg tussen partijen opgelost kunnen worden, nu de 'hoofdknoop' in dit tussenarrest is doorgemaakt. Het hof verwijst de zaak dan ook voorshands naar de rol voor uitlating of een schikking is bereikt en, zo niet, hoe partijen het verdere vervolg van de zaak zien.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:2939

Zaaknummer: 200.000.072/01

Rechters: R.J.M. Smit, M.A. Goslings en D.J. van der Kwaak

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en G.C. Endedijk

RECHTSPRAAK

werknemer/werkgever

Erkenning van aansprakelijkheid na beroepsongeval en daaropvolgende onderhandelingen over schadevergoeding maken niet dat de verjaring is gestuit. Daarnaast kan enkel debiteur aansprakelijkheid erkennen, niet de schadeverzekeringsmaatschappij.

Feiten

Werknemer was op 22 december 1998 in dienst bij werkgever in de functie van bedrijfsleider. Werknemer is die dag uitgeden in de wasstraat van werkgever. Werknemer is arbeidsongeschikt geraakt en het dienstverband tussen partijen is beëindigd. De AVB-verzekeraar van werkgever, Bovenmij, heeft aansprakelijkheid erkend. Een deel van de schade is afgewikkeld. Daarna is de schadeafwikkeling in een impasse geraakt. Op 27 oktober 2010 heeft werknemer een verzoekschrift ex artikel 1019w Rv (deelgeschil) ingediend, welk verzoek bij beschikking van 12 januari 2011 is afgewezen. In het vonnis van 14 november 2012 heeft kantonrechter geoordeeld dat werkgever in deze procedure een beroep op verjaring toekomt.

Oordeel

Het partijdebat in hoger beroep spitst zich allereerst toe op de vraag of werkgever een beroep toekomt op verjaring. Volgens deze grief heeft de kantonrechter in het vonnis van 14 november 2012 ten onrechte geoordeeld dat Bovenmij op 14 oktober 2002 aansprakelijkheid heeft erkend en de verjaring op die datum is gestuit. Volgens werkgever is aansprakelijkheid uitsluitend erkend op 8 november 2001. Partijen houdt in het bijzonder verdeeld de vraag of (na 8 november 2001) – zoals werknemer stelt en werkgever betwist – werknemer de verjaring (steeds) tijdig en deugdelijk heeft gestuit en/of (Bovenmij namens) werkgever aansprakelijkheid heeft erkend. Ook twisten partijen erover of het beroep op verjaring van werkgever naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Tussen partijen is niet in geschil dat schaderegelingsbureau X een door Bovenmij ingeschakeld schaderegelingsbureau is. Het hof overweegt dat een aanmaning/mededeling als bedoeld in artikel 3:317 lid 1 BW in beginsel aan de debiteur, in casu werkgever, dient te worden gedaan. Werknemer heeft niets gesteld waaruit kan worden afgeleid dat hij de schriftelijke

aanmaningen ook aan schaderegelingsbureau X kon doen. Het hof oordeelt hierover als volgt. Ook voor erkenning van aansprakelijkheid als bedoeld in artikel 3:318 lid 1 BW geldt dat dit in beginsel wordt gedaan door de debiteur. Werknemer heeft onvoldoende onderbouwd dat hij Bovemij en/of schaderegelingsbureau X mocht beschouwen als vertegenwoordigers van werkgever in deze zin. Dat Bovemij op 8 november 2001 namens werkgever aansprakelijkheid heeft erkend, brengt dat op zichzelf niet mee. Ten slotte volgt het hof werknemer niet in zijn betoog bij grief 1 dat uit de betalingen van Bovemij aan werknemer blijkt dat Bovemij namens werkgever de aansprakelijkheid heeft erkend, zodat bij iedere betaling de verjaring is gestuit. De verrichte betalingen betreffen voorschotbetalingen in het kader van de schadeafwikkeling door een verzekeraar. Nu de verjaringstermijn is aangevangen op 8 november 2001, en de verjaring niet tussentijds is gestuit, is de vordering van werknemer verjaard op 8 november 2006. Ook bij de onderbouwing van zijn beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid beroept werknemer zich op mededelingen en gedragingen van Bovemij en schaderegelingsbureau X. Werkgever heeft onbestreden naar voren gebracht dat er geen beletsel is geweest voor werknemer om de verjaring van de vordering tijdig te stuiten. Het hof neemt voorts in aanmerking dat, anders dan in het geval van toepasselijkheid van artikel 10 lid 5 WAM, onderhandelingen op zichzelf de verjaring niet stuiten. In de gegeven omstandigheden acht het hof het beroep van werkgever op verjaring niet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het bestreden eindvonnis van 14 november 2012 dient te worden bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 07-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:2289

Zaaknummer: 200.130.148/01200.130.148/01

Rechters: C.E.L.M. der Smeenk-van Weijden, J.P. de Haan en J.W. van Rijkom

Advocaten: M.E.W. Otten en F.E.M. Knüppe

Wetsartikelen: 3:310 BW, 3:317 lid 1 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Zesde tussenarrest in zaak over verkeersongeval waarvoor verzekeraar aansprakelijkheid in het algemeen heeft erkend, maar betwist voor wat betreft het verlies aan verdienvermogen. Verzoek van appellant om deskundigenbericht buiten beschouwing te laten omdat sprake zou zijn van partijdigheid, afgewezen. Zie ook PS 2018-0185 (eerdere deelgeschiluitspraak) en PS 2018-0187 (vervolg).

Deze uitspraak is het zesde tussenarrest in de zaak tussen appellant en London Verzekeringen N.V. (hierna: London) over de aansprakelijkheid voor een verkeersongeval dat appellant in 1998 is overkomen. London heeft de aansprakelijkheid voor de door het ongeval veroorzaakte schade in het algemeen erkend, maar heeft deze ontkend voor wat betreft het niet (hebben kunnen) benutten door verzoeker van zijn verdienvermogen. Tussen verzoeker en London hebben voorafgaand aan de gerechtelijke procedure onderhandelingen plaatsgehad die niet tot een vaststellingsovereenkomst hebben geleid. Ook de gerechtelijke procedure, die al sinds 2006 loopt, heeft partijen nog niet dichterbij elkaar gebracht. Bij een tussenarrest in 2012 heeft het hof een deskundige vier vragen gesteld die betrekking hadden op de functiebeperkingen en de arbeidsongeschiktheid van verzoeker. In het tussenarrest waar het hof zich thans over buigt, verzoekt appellant het hof het deskundigenbericht buiten beschouwing te laten, omdat het volgens appellant niet voldoet aan de eisen die aan een deskundigenrapportage mogen worden gesteld. Appellant verzoekt het hof om een nieuw deskundigenonderzoek te gelasten, uit te voeren door een andere arbeidsdeskundige dan de reeds benoemde deskundige. Het hof overweegt dat vaststaat dat de deskundige zich in zijn deskundigenbericht bij de beantwoording van de hem gestelde vragen heeft gebaseerd op de beperkingen die door de verzekeringsarts eerder bij appellant waren geconstateerd. De verzekeringsarts heeft hieromtrent in 2013 een rapportage opgemaakt. Appellant verwijt de deskundige onder meer dat deze in zijn rapport is voorbijgegaan aan de overwegingen uit de rapportage van de verzekeringsarts waarin de verzekeringsarts schrijft dat de cognitieve klachten van appellant wel degelijk een belemmering kunnen zijn bij intensiever cognitief functioneren en dat een licht verzuimrisico als gevolg van migraineaanvallen aannemelijk is. Volgens appellant was de deskundige gehouden deze overwegingen van de verzekeringsarts

bij zijn beoordeling te betrekken en volgens hem zou de deskundige dan tot een andere beantwoording van de hem gestelde vragen zijn gekomen. Het hof wenst hieromtrent meer duidelijkheid te verkrijgen. Daartoe is volgens het hof allereerst nodig dat de verzekeringsarts schriftelijk uiteenzet of hij heeft beoogd de door hem aannemelijk geachte beperkingen van appellant uitsluitend in de 'Conclusie' van zijn rapport te vermelden of ook in de 'Overwegingen'. Vervolgens dient de deskundige het hof te rapporteren of de alsdan gegeven visie van de verzekeringsarts hem aanleiding geeft tot het corrigeren en/of aanvullen van het door hem uitgebrachte deskundigenbericht. Verder wijst het hof de deskundige erop dat de hem bij het tussenarrest van 2012 gestelde vragen een algemeen karakter hebben, maar de door hem op die vragen gegeven antwoorden uitsluitend betrekking hebben op het oorspronkelijke beroep van appellant. De deskundige dient het hof te rapporteren of dit gegeven hem aanleiding geeft tot het corrigeren en/of aanvullen van het door hem uitgebrachte deskundigenbericht. Daarna zal het hof een getuigenverhoor gelasten. Aan dit alles verbindt het hof, gelet op de reeds lange duur van het geding in hoger beroep, wel enkele voorwaarden, zoals dat partijen zich dienen te onthouden van (verder) contact met de deskundige en/of de verzekeringsarts. Het hof concludeert dat appellant onvoldoende heeft aangevoerd om te kunnen oordelen dat de deskundige partijdig was of de schijn van partijdigheid heeft gewekt. Zijn desbetreffende stellingen worden daarom verworpen. Het hof houdt verdere iedere beslissing aan en bepaalt dat tegen dit arrest reeds nu (tussentijds) beroep in cassatie kan worden ingesteld.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:1716

Zaaknummer: 200.000.072/01

Rechters: R.J.M. Smit, M.A. Goslings en D.J. van der Kwaak

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en G.C. Endedijk

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Zaak over verkeersongeval waarvoor verzekeraar aansprakelijkheid in het algemeen heeft erkend, maar betwist voor wat betreft het verlies aan verdienvermogen. Verzoek van verzoeker om de benoemde deskundige drie aanvullende vragen voor te leggen, afgewezen. Verzoeker kan met zijn verzoek niets anders hebben beoogd dan in de procedure ten principale een beslissing te verkrijgen. Daar is de deelgeschilprocedure niet voor bedoeld. Zie voor vervolguitspraken PS 2018-0186 en PS 2018-0187.

In 1998 is verzoeker een verkeersongeval overkomen, waarbij hij in zijn auto van achteren werd aangereden door een bij de rechtsvoorganger van London Verzekeringen N.V. (hierna: London) verzekerd voertuig. London heeft de aansprakelijkheid voor de door het ongeval veroorzaakte schade erkend. Verzoeker en London hebben onderhandelingen gevoerd, maar die hebben niet tot een vaststellingsovereenkomst geleid. Verzoeker heeft London vervolgens in 2006 gedagvaard voor de Rechtbank Amsterdam, die de vorderingen van verzoeker gedeeltelijk heeft toegewezen, maar heeft afgewezen voor zover deze de vergoeding van schade wegens gemiste carrièrekansen en verlies van verdienvermogen inhielden. Verzoeker is tegen dit vonnis in hoger beroep gekomen bij dit hof. In juni 2012 heeft het hof in die zaak een (vierde) tussenarrest gewezen, waarin het hof een deskundige heeft benoemd met de opdracht het hof gemotiveerd en gedocumenteerd bericht uit te brengen omtrent een viertal vragen, die allemaal betrekking hebben op de arbeidsongeschiktheid en de functiebeperkingen van verzoeker. In dit deelgeschil verzoekt verzoeker het hof om de benoemde arbeidsdeskundige een drietal aanvullende vragen voor te leggen. Volgens het hof wenst verzoeker met deze vragen van de arbeidsdeskundige te vernemen welke kansen hij op de arbeidsmarkt heeft gehad en/of nog heeft en hoe hij die kan benutten. Het hof merkt in de eerste plaats op dat het verzoek buiten het geschil van partijen valt voor zover verzoeker met deze vragen advies beoogt te krijgen over de wijze waarop hij de komende jaren zijn resterende verdienvermogen kan benutten. In de tweede plaats overweegt het hof het volgende. Voor zover verzoeker met de aanvullende vragen beoogt te bereiken dat inzicht zal worden verkregen in de (omvang van de) schade als gevolg van het niet kunnen benutten van

zijn resterende verdienvermogen, waarvoor verzoeker London aansprakelijk houdt, kan de beantwoording van de vragen, gezien het verloop van het geschil tussen partijen, niet bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Het hof overweegt hiertoe dat London uitdrukkelijk heeft betwist aansprakelijk te zijn voor het niet (hebben kunnen) benutten door verzoeker van zijn verdienvermogen. Daarbij komt dat tussen partijen vóór aanvang van de gerechtelijke procedure al meerdere jaren buitengerechtelijke onderhandelingen zijn gevoerd die niet tot een vaststellingsovereenkomst hebben geleid. Ook de gerechtelijke procedure die op de onderhandelingen volgde, heeft de afgelopen zes jaar partijen, ondanks meerdere pogingen tot het bereiken van een minnelijke regeling, niet dichterbij elkaar gebracht. Het hof stelt verder vast dat verzoeker in de zaak ter principale tot tweemaal toe (namelijk in twee eerdere tussenarresten) de gelegenheid heeft gehad zich uit te laten over de vraagstelling aan de deskundige, maar dat verzoeker die gelegenheden niet heeft benut. Gelet hierop en gezien het verloop van het geschil tussen partijen lag het op de weg van verzoeker om aannemelijk te maken dat juist de door hem voorgestelde aanvulling op de vraagstelling zou kunnen bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Dit heeft verzoeker op geen enkele wijze gedaan. Dit alles bevestigt volgens het hof de conclusie dat een beslissing in deze deelgeschilprocedure niet kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Gezien het bovenstaande kan verzoeker met zijn verzoek niets anders hebben beoogd dan in de procedure ten principale een beslissing te krijgen, te weten een nadere vraagstelling aan de reeds benoemde deskundige. Daarmee dient het verzoek van verzoeker een ander doel dan waarvoor de deelgeschilprocedure is bestemd. Het hof wijst het verzoek van verzoeker af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-12-2012

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2012:4043

Zaaknummer: 200.107.490-01

Rechters: R.J.M. Smit, D.J. van der Kwaak en J.E. Molenaar

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en G.C. Endedijk

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling in een cold-casezaak uit 2001 voor afpersing door twee of meer verenigde personen en poging tot doodslag. Twee benadeelde partijen niet-ontvankelijk verklaard. Toewijzing twee derde van vordering immateriële schadevergoeding (€ 2.500) aan derde benadeelde partij.

De verdachte is in deze procedure veroordeeld voor afpersing door twee of meer verenigde personen en poging tot doodslag. Ten aanzien van slachtoffer 1 en slachtoffer 2 staat vast dat de verdachte hen in 2001, tezamen met zijn mededader, door geweld en bedreiging met geweld heeft gedwongen tot de afgifte van een geldbedrag, bankcheques en een telefoon en handtassen. De verdachte maakte hierbij gebruik van een vuurwapen om mee te slaan en te dreigen. De betrokkenheid van verdachte is aan het licht gekomen door een DNA-onderzoek, dat mogelijk werd gemaakt doordat verdachte in 2016 opnieuw een strafbaar feit heeft begaan waarvoor hij tevens in deze procedure wordt veroordeeld, te weten een poging tot doodslag op slachtoffer 3. De benadeelde partijen slachtoffers 1 en 2 vorderen in deze procedure ieder voor zich een bedrag van € 1.850 aan smartengeld. Het is de rechtbank bekend dat in de zaak van de mededader van de verdachte, vorderingen van dezelfde benadeelde partijen hoofdelijk zijn toegewezen tot een bedrag van € 2.087 (slachtoffer 1) en € 1.260 (slachtoffer 2). De rechtbank beschikt echter niet over informatie of in deze toegewezen bedragen tevens smartengeld was verdisconteerd en in hoeverre de toegewezen bedragen al dan niet zijn uitbetaald. Nader onderzoek naar de juistheid en omvang van de vorderingen (in zoverre) zou telkens een uitgebreide behandeling vereisen, die volgens de rechtbank een onevenredige belasting van het strafgeding zou opleveren. De rechtbank verklaart slachtoffer 1 en slachtoffer 2 dan ook niet-ontvankelijk in hun vorderingen. De benadeelde partij slachtoffer 3 vordert in deze procedure een bedrag van € 2.500 aan immateriële schade. De rechtbank acht een matiging van het gevorderde bedrag op zijn plaats vanwege het eigen aandeel van de benadeelde partij aan (de aanleiding voor) het voorval. Gelet hierop zal de rechtbank twee derde van het gevorderde bedrag toewijzen. Nader onderzoek naar de juistheid en omvang van het overige deel van de vordering zou in zoverre een uitgebreide nadere behandeling vereisen. De rechtbank is van oordeel dat de behandeling van dit onderdeel van de vordering een

onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. De rechtbank verklaart slachtoffer 3 dan ook niet-ontvankelijk voor het hoger gevorderde bedrag aan smartengeld.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 21-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:803

Zaaknummer: 01/879170-17

Rechters: T. van de Woestijne, R.M.L. Heemskerk-Pleging en B. Poelert

Wetsartikelen: 287 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met drie kleindochters.
Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 1.000 per slachtoffer.
Kosten voor de na de uitspraak van de rechtbank ondergane
behandeling bij Compassie (christelijke praktijk voor psychosociale
hulpverlening) kunnen in hoger beroep niet aanvullend gevorderd
worden, dus in zoverre niet-ontvankelijkverklaring.***

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:1639

Zaaknummer: 21-004144-16

Rechters: J.W. Rijkers, H.M.E. Tebbenhoff Rijnenberg en M. Keppels

Advocaten: W. van de Velde

Wetsartikelen: 247 Sr en 248 Sr

RECHTSPRAAK

Geen onrechtmatige daad gepleegd jegens eiseres door haar ‘negerin’ te noemen. Verzoek immateriële schadevergoeding (€ 1.000) afgewezen.

Eiseres en gedaagde, beiden van Surinaamse afkomst, zijn beiden door de auteur van het boek *Surinamers in de polder* geïnterviewd ten behoeve van dit boek. In het interview met gedaagde staat een aantal maal het woord neger. Eiseres is voorzitter van het Landelijk Platform Slavernijverleden en is prominent vertegenwoordigster van de beweging tegen het gebruik van het woord neger. Zij heeft zich dan ook bij de auteur beklagd over het gebruik van het woord neger in zijn boek en heeft verzocht hiervan afstand te nemen. Toen de auteur dit weigerde, heeft eiseres haar medewerking aan het boek ingetrokken. Gelet op het ontstane tumult over het gebruik van het woord neger in zijn boek, heeft de auteur verschillende discussieavonden laten organiseren. Op een van die bijeenkomsten is een door gedaagde opgestelde en aan de voorzitter van de bijeenkomst gerichte brief voorgelezen, waarin gedaagde eiseres meerdere malen negerin noemt. In de procedure vordert eiseres een verklaring voor recht dat het laten voorlezen van de hiervoor genoemde brief door gedaagde onrechtmatig was jegens eiseres. Zij vordert tevens van gedaagde een bedrag van € 1.000 ter vergoeding van haar immateriële schade. De kantonrechter overweegt dat een afweging moet worden gemaakt tussen het belang van eiseres bij bescherming van haar persoonlijke levenssfeer en het belang van gedaagde op vrijheid van meningsuiting. Tussen deze grondrechten bestaat geen rangorde. Alle omstandigheden van het geval moeten bij de afweging worden betrokken. Volgens de kantonrechter staat vast dat het debat werd gehouden naar aanleiding van de discussie die was ontstaan over het gebruik van het woord neger in het interview met gedaagde in het boek *Surinamers in de polder*. Tijdens dit debat is de brief voorgelezen. Het standpunt van eiseres omtrent het gebruik van dit woord was bij gedaagde bekend en gedaagde moet dan ook hebben kunnen weten dat hij eiseres zou kwetsen door haar in de brief meerdere malen negerin te noemen. De strekking van zijn brief is echter juist dat hij vindt dat het gebruik van het woord neger(in) maatschappelijk is toegestaan en dat de auteur daarom gerechtigd was om het boek met het woord neger daarin te publiceren. De inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van eiseres is in feite door gedaagde gemaakt ter ondersteuning van zijn mening dat daarmee geen inbreuk op haar persoonlijke levenssfeer wordt gemaakt. Gelet op het doel

van deze brief, dat deze werd voorgelezen op een discussiebijeenkomst over het gebruik van het woord neger en de omstandigheid dat eiseres zich profileert als prominent vertegenwoordigster van de beweging die deze discussie op de kaart heeft gezet, terwijl gedaagde er een uitgesproken andere mening op nahoudt, moet de vrijheid van meningsuiting, die zich in beginsel ook uitstrekt tot uitlatingen die ergeren of kwetsen, hier het zwaarste wegen. Er is dan ook geen sprake van een onrechtmatige daad. De kantonrechter wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:926

Zaaknummer: 6402490 CV EXPL 17-23927

Rechters: L. van Berkum

Advocaten: A.R. Mes

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Vordering om Staat te veroordelen tot betaling van immateriële schadevergoeding (€ 11.840), omdat Staat onrechtmatig zou hebben gehandeld door over te gaan tot tenuitvoerlegging van vervangende hechtenis van eiser, afgewezen.

In verband met een tegen appellant gerezen verdenking van oplichting is in het kader van een ontnemingsprocedure conservatoir beslag gelegd op bankrekeningen van appellant in België. Een jaar later is appellant veroordeeld wegens het plegen van 205 oplichtingen. Bij dit vonnis zijn ook de vorderingen van 83 benadeelde partijen toegewezen, steeds met oplegging van de schademaatregel, subsidiair 242 dagen vervangende hechtenis. Betaling van deze schadevergoeding door appellant bleef uit. Appellant heeft vervolgens contact opgenomen met de Belgische autoriteiten met het verzoek het beslag op zijn rekeningen op te heffen. Dit verzoek werd geweigerd, omdat de officier van justitie in Nederland had bevestigd dat de ontnemingsprocedure nog liep zodat de bankrekeningen nog niet konden worden vrijgegeven. Appellant is vanwege zijn wanbetaling in vervangende hechtenis genomen.

In deze procedure vordert appellant veroordeling van de Staat tot betaling van € 11.840. Hij legt aan zijn vordering ten grondslag dat de Staat onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld door niet accuraat te reageren op zijn verzoeken om de beslagen bankrekeningen vrij te geven en door onnodig over te gaan tot tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis. Het door hem gevorderde bedrag heeft hij gebaseerd op een vergoeding van € 80 per dag hechtenis (148 dagen). De kantonrechter heeft de vorderingen afgewezen. Het hof overweegt als volgt. In het wettelijk stelsel ligt besloten dat een onherroepelijke veroordelende beslissing van de strafrechter niet alleen mag, maar ook ten uitvoer moet worden gelegd en wel zo spoedig mogelijk. Dat geldt ook voor de executie van een opgelegde schadevergoedingsmaatregel en de executie van de vervangende hechtenis bij het uitblijven van tijdige betaling of verhaal. Niet ter discussie staat dat het beslag rechtmatig is gelegd en dat de door het beslag getroffen tegoeden op de Belgische bankrekeningen in totaal € 5.686,44 bedroegen. Dit bedrag was evident ontoereikend om geheel te voldoen aan de betalingsverplichting op grond van de schadevergoedingsmaatregel (in totaal € 16.051,80). Alleen al daarom moet de stelling van appellant dat het Openbaar Ministerie eerst het geld op de Belgische bankrekeningen had

moeten aanwenden, en pas dan tot de tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis had mogen overgaan, worden verworpen. Bovendien was het volgens het hof aan appellant om opheffing van het beslag te verzoeken en niet aan de Nederlandse autoriteiten, zoals het Openbaar M ministerie. Appellant had dit kunnen doen door middel van een klaagschrift. Hij heeft dat ook gedaan, maar pas toen hij al geruime tijd in hechtenis zat. Nog voordat op het klaagschrift was beslist, is het Openbaar Ministerie tegemoetgekomen aan dat verzoek. Er is daarom geen sprake van onnodig traag handelen van het Openbaar Ministerie. Dit geldt temeer omdat enige tijd was gemoeid met de opheffing van het beslag en de betaling van de vrijgekomen gelden aan het CJIB. Op grond van het voorgaande is het hof van oordeel dat de tenuitvoerlegging van 148 dagen vervangende hechtenis niet onnodig was en dus ook niet onrechtmatig. Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis van de kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:216

Zaaknummer: 200.215.825/01

Rechters: M.E. Honée, S.A. Boele en H.C. Grootveld

Advocaten: J.T. Willemsen en A.Th.M. ten Broeke

Wetsartikelen: 6:162 BW